

Włocławek, 07 czerwca 2022 r.

FN.PIOL.3111.3.7.2022

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA PODATKOWA

Prezydent Miasta Włocławek działając na podstawie art. 14j w zw. z art. 14b; art. 14c § 1-3 oraz art. 14d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540 z późn. zm.; dalej jako O.p.) stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w odniesieniu do stanu faktycznego przedstawionego we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 10 marca 2022 r. (data wpływu do tut. Urzędu – 15 marca 2022 r.) w zakresie ustalenia czy
: jest podatnikiem podatku od nieruchomości oddanej mu w trwały zarząd – jest nieprawidłowe.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 10 marca 2022 r. (data wpływu do tut. Urzędu – 15 marca 2022 r.), (zwane dalej Wnioskodawcą) zwróciło się do tutejszego organu podatkowego o wydanie interpretacji przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w zakresie ustalenia czy jest podatnikiem podatku od nieruchomości oddanej mu w trwały zarząd.

Wnioskodawca przedstawił opis zaistniałego stanu faktycznego, zakres zapytania oraz przedstawił własne stanowisko w sprawie oceny tego stanu faktycznego. Ponadto oświadczył, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta, co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca – należy do ogólnopolskiej s państwowych, do której należą również i n, zarządza poprzez jest państwową jednostką budżetową, podległą i którego działalność nadzorowana jest przez ministra właściwego do Na terenie miasta Włocławek posiada w swoim zarządzie jedną zabudowaną nieruchomość, której właścicielem jest Skarb Państwa. Przedmiotowa nieruchomość znajduje się przy ul: i gdzie swoją siedzibę ma zamiejscowy Z opisanego we wniosku stanu faktycznego wynika, że ww. nieruchomość została oddana w trwały zarząd na podstawie decyzji Kierownika Urzędu Rejonowego we Włocławku z dnia .

Odnosnie opisanego wyżej stanu faktycznego Wnioskodawca zadał następujące pytanie:

Czy jest podatnikiem podatku od nieruchomości oddanej mu w trwały zarząd ?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

przedstawiając własne stanowisko stwierdziło, że nie jest podatnikiem podatku od nieruchomości oddanej mu w trwały zarząd na podstawie decyzji administracyjnej. Wnioskodawca odwołał się do art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1170 z późn. zm., dalej jako u.p.o.l.). Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.p.o.l., opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają: grunty; budynki lub ich części; budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W myśl art. 3 ust. 1 u.p.o.l., podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące: właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem art. 3 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych; posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych; użytkownikami wieczystymi gruntów; posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości; jeżeli posiadanie jest bez tytułu prawnego. Zdaniem Wnioskodawcy trwały zarząd, na podstawie którego korzysta on z przedmiotowej nieruchomości, nie jest „innym tytułem prawnym”, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) u.p.o.l. Wnioskodawca stoi na stanowisku, że nie wykonuje władztwa na przekazanym w drodze trwałego zarządu obiektem dla siebie w sposób odpowiadający posiadaniu, a co za tym idzie Wnioskodawca nie może być uznany za posiadacza udostępnionej mu w ten sposób nieruchomości. Odmienna interpretacja, tj. zakładająca, że trwały zarząd jest „innym tytułem prawnym” zdaniem Wnioskodawcy godziłaby w ogólną zasadę ścisłej interpretacji przepisów podatkowych oraz w zasadę rozstrzygania wątpliwości na korzyść podatnika. Wnioskodawca na poparcie swojego stanowiska odwołał się do orzeczeń sądów administracyjnych, tj. wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 listopada 2018 r. sygn. II FSK 3229/16 oraz z dnia 11 lipca 2017 r. sygn. II FSK 2154/15 i wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 09 kwietnia 2019 r. sygn. I SA/Łd 20/19. W ocenie Wnioskodawcy, nie włada on przedmiotową nieruchomością jako posiadacz, lecz jako dzierżyciel. Reasumując, dysponujące nieruchomością oddaną mu przez Skarb Państwa w trwały zarząd stoi na stanowisku, że nie jest posiadaczem tej nieruchomości, a wykonuje jedynie uprawnienia wynikające z własności państwowej i w konsekwencji nie może zostać uznane za podatnika podatku od tej nieruchomości.

Stanowisko organu podatkowego w sprawie przedstawionego stanu faktycznego:

Prezydent Miasta Włocławek stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w obowiązującym stanie prawnym w odniesieniu do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego jest nieprawidłowe. W związku z powyższym Prezydent Miasta Włocławek przedstawia prawidłowe stanowisko wraz z uzasadnieniem prawnym.

Zgodnie z art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, stosownie do swojej właściwości interpretacje indywidualne wydaje wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa. Stosownie do art. 14b § 3 O.p., składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Zgodnie z art. 14c § 1 i § 2 O.p., interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym

zakresie. W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 czerwca 2011 r. Sygn. akt I FSK 897/10 orzekł, że „postępowanie w sprawie wydania interpretacji indywidualnej, normowane art. 14b – 14p ustawy Ordynacja podatkowa, stanowi szczególny typ postępowania administracyjnego. Specyfika tego postępowania polega między innymi na tym, że organ wydający interpretację może „poruszać się” tylko i wyłącznie w ramach stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, zadanego przez niego pytania oraz wyrażonej oceny prawnej (zajętego stanowiska)”. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, iż to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji. Organ podatkowy podkreśla, że przedmiotowa interpretacja dotyczy jedynie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku z dnia 10 marca 2022 r., a wykładni prawa poddano przepis art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w brzmieniu aktualnie obowiązującym. Stosownie do treści art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 02 kwietnia 1997 r., określania m.in. podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych następuje w drodze ustawy. W odniesieniu do podatku od nieruchomości m.in. zasady wymiaru, przedmiot oraz podmiot opodatkowania regulują przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.).

Stosownie do art. 2 ust. 1 u.p.o.l., przedmiotem podatku od nieruchomości są następujące nieruchomości lub objekty budowlane: grunty; budynki lub ich części; budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W myśl art. 3 ust. 1 u.p.o.l., podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem art. 3 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych; posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych; użytkownikami wieczystymi gruntów; posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie: wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości; jeżeli posiadanie jest bez tytułu prawnego. Powyższy przepis ukształtował zatem ogólną zasadę, stosownie do której podatnikami są właściciele i posiadacze samoistni nieruchomości lub obiektów budowlanych oraz użytkownicy wieczystości gruntów. Wyjątek od niniejszej zasady zachodzi w sytuacji, gdy przedmiotem opodatkowania jest nieruchomość lub obiekt budowlany będący własnością Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. W tym przypadku, stosownie do art. 3 ust. 1 pkt 4 u.p.o.l., podatnikami podatku od nieruchomości są posiadacze nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części:

- 1) na podstawie umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa,
- 2) na podstawie innego tytułu prawnego,
- 3) bez tytułu prawnego.

W powołanym przepisie ustawodawca nałożył obowiązek w podatku od nieruchomości m.in. na posiadaczy nieruchomości, stanowiących własność Skarbu Państwa, jeżeli posiadanie to wynika z innego tytułu prawnego. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych nie zawiera legalnej definicji pojęcia „posiadania”. W orzecznictwie przyjmuje się, że skoro prawodawca posłużył się pojęciem „posiadanie” na gruncie prawa podatkowego, nie definiując go i nie nadając mu specyficznego dla tej gałęzi znaczenia, to uzasadnione jest sięgnięcie do tej gałęzi prawa, w której ono funkcjonuje, czyli do prawa cywilnego. Skoro u.p.o.l. w swoich regulacjach posługuje się wyraźnie nazwami instytucji z zakresu prawa rzeczowego, nie definiując ich, pojęciom tym należy przypisać taki sam zakres jaki wynika z kodeksu cywilnego. Odnosi się to również do rozróżnienia pomiędzy posiadaniem samoistnym a zależnym, do którego u.p.o.l. odwołuje się, określając podmioty będące podatnikami podatku od nieruchomości. Należy zatem uznać, że definicja posiadania wyrażona

w art. 336 k.c. wiąże wobec milczenia ustawy podatkowej, gdyż jest definicją pojęcia prawnego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 07 marca 2018 r., sygn. II FSK 861/16). Posiadanie rozumie się jako możliwość władania rzeczą. Kodeks cywilny wyróżnia dwie postacie posiadania: samoistne oraz zależne. Stosownie do treści art. 336 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r., poz. 1740 z późn. zm., dalej jako k.c.), posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). W doktrynie prawa cywilnego przyjmuje się, że posiadaczem takim jest również podmiot mający w trwałym zarządzie rzecz. Natomiast w świetle art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) u.p.o.l., obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości ciąży na podmiocie legitymującym się prawem do władania nieruchomością przekazanym przez jej właściciela. Podatek od nieruchomości związany jest bowiem z władztwem nad nieruchomością, a podatnikiem tego podatku jest podmiot, który faktycznie włada rzeczą.

Wskazać należy, że ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie precyzuje, jakiego rodzaju umowa lub tytuł prawny decydują o uznaniu posiadacza za podatnika podatku od nieruchomości na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) u.p.o.l. W piśmiennictwie wskazuje się, że przez pojęcie "tytuł prawny", należy rozumieć nie tylko typową umowę dzierżawy lub najmu, ale również inne szczególne formy prawne gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. Przyjąć zatem należy, że będzie to każda umowa lub inny tytuł prawny, w wyniku którego jedna ze stron umowy stanie się posiadaczem zależnym nieruchomości (będzie z niej korzystała z wyłączeniem właściciela jak dzierżawca lub najemca), niezależnie od tego, czy w umowie strony użyją wyrażenia o przeniesieniu posiadania (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 07 marca 2018 r., sygn. II FSK 861/16). Ugruntowane orzecznictwo sądów administracyjnych wskazuje, że posiadanie wynikające z „innego tytułu prawnego” niż umowa obejmuje m.in. zarząd, użytkowanie z art. 252 k.c. oraz inne szczególne formy prawne gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego. W dniu 09 grudnia 2019 r. Naczelny Sąd Administracyjny podjął uchwałę w składzie 7 sędziów, sygn. II FPS 3/19, w której uznał, że „ przykładem innego tytułu prawnego posiadania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) u.p.o.l jest również przekazanie nieruchomości w trwały zarząd jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej. Ponadto wskazuje się, że ów „inny tytuł prawny” (uprawniający do samodzielnego korzystania z nieruchomości) pochodzić winien także od właściciela lub wynikać z ustawy. Jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 1 u.p.o.l. podatnikami podatku od nieruchomości są m.in. jednostki organizacyjne, to przymiot podatnika podatku od nieruchomości posiada również jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, na rzecz której przekazano nieruchomość w trwały zarząd, gdyż jest ona posiadaczem nieruchomości w rozumieniu art. 3 ust.1 pkt 4 lit. a) u.p.o.l.”. Należy podkreślić więc, że przymiot podatnika podatku od nieruchomości posiada każda jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, na rzecz której przekazano nieruchomość Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Instytucja trwałego zarządu została uregulowana w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1899, dalej jako u.g.n.). Zgodnie z art. 18 ww. ustawy, nieruchomości mogą być oddawane jednostkom organizacyjnym w trwały zarząd, najem i dzierżawę oraz użyczane na cele związane z ich działalnością. W myśl art. 43 ust.1 u.g.n., trwały zarząd jest formą prawną władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną. Przez prawną formę władania należy rozumieć prawem ukształtowany i chroniony zakres uprawnień i obowiązków przysługujących jednostce organizacyjnej do nieruchomości. Zgodnie z art. 43 ust. 2 u.g.n., jednostka organizacyjna ma prawo, z zastrzeżeniem ust. 6, korzystania z nieruchomości oddanej w trwały zarząd, a w szczególności do: korzystania z nieruchomości w celu prowadzenia działalności należącej do zakresu jej działania; wykonywania robót budowlanych, zgodnie z przepisami prawa budowlanego, za zgodą organu nadzorującego; oddania nieruchomości lub jej części w najem, dzierżawę albo użyczenie na czas nie dłuższy niż czas, na który został ustanowiony trwały zarząd, z równoczesnym zawiadomieniem właściwego organu i organu nadzorującego, jeżeli umowa jest zawierana na czas

oznaczony do 3 lat, albo za zgodą tych organów, jeżeli umowa jest zawierana na czas oznaczony dłuższy niż 3 lata lub czas nieoznaczony, jednak na okres nie dłuższy niż czas, na który został ustanowiony trwały zarząd; zgoda jest wymagana również w przypadku, gdy po umowie zawartej na czas oznaczony strony zawierają kolejne umowy, których przedmiotem jest ta sama nieruchomości. Stosownie do treści art. 43 ust.5 u.g.n., nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego Skarbu Państwa oddaje się w trwały zarząd państwowej jednostce organizacyjnej, a nieruchomości stanowiące przedmiot własności lub przedmiot użytkowania wieczystego jednostki samorządu terytorialnego - odpowiedniej samorządowej jednostce organizacyjnej, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej. Trwały zarząd ustanawia się na czas nieoznaczony lub czas oznaczony (art. 44 ust. 1 u.g.n.). Zgodnie z art. 45 ust. 1 u.g.n., trwały zarząd na rzecz jednostki organizacyjnej ustanawia właściwy organ, w drodze decyzji, z zastrzeżeniem art. 60 ust. 3. Jest to pierwotny tytuł uprawniający określony podmiot do objęcia nieruchomości Skarbu Państwa w posiadanie. Zgodnie z art. 50 u.g.n., do trwałego zarządu w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego o użytkowaniu. Ustanowienie trwałego zarządu prowadzi do ograniczenia właściciela nieruchomości oddanej w trwały zarząd w jego uprawnieniach właścicielskich, w zakresie w jakim ustawa uprawnienia te przyznaje zarządowi. Ze stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę we wniosku o wydanie interpretacji wynika, że na mocy decyzji administracyjnej Skarb Państwa przekazał Wnioskodawcy w trwały zarząd jedną nieruchomość położoną w obrębie administracyjnym miasta Włocławek. Decyzja ta nadal pozostaje w obrocie prawnym, a Wnioskodawca zarządza nieruchomością. Decyzja administracyjna o przekazaniu nieruchomości w trwały zarząd stanowi szczególną formę prawną gospodarowania nieruchomością Skarbu Państwa, na podstawie której Wnioskodawca otrzymał możliwość władania przedmiotową nieruchomością. Wnioskodawca korzysta z przedmiotowej nieruchomości w celu prowadzenia działalności należącej do zakresu jego działania. Powyższe niewątpliwie wiąże się z wydaniem rzeczy (nieruchomości). Spełniona jest zatem przesłanka z art. 348 k.c. do przeniesienia posiadania, jaką jest wydanie rzeczy. W ramach prowadzonej działalności, Wnioskodawca samodzielnie gospodaruje powierzoną mu w trwały zarząd nieruchomością położoną we Włocławku, co jest przejawem rzeczywistego władania tą nieruchomością.

Reasumując, ze względu na wyraźną treść art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych podatnikiem podatku od nieruchomości jest ten podmiot, który objął nieruchomości bezpośrednio od jej właściciela. W omawianym przypadku od właściciela – czyli Skarbu Państwa, nieruchomości objął w posiadanie Wnioskodawca. Skoro więc Wnioskodawca jako jednostka budżetowa Skarbu Państwa posiada podmiotowość prawnopodatkową w zakresie podatku od nieruchomości, a instytucja trwałego zarządu jest przykładem „innego tytułu prawnego” posiadania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) u.p.o.l., to Wnioskodawca jest podatnikiem podatku od nieruchomości oddanych mu w trwały zarząd. Zdaniem organu podatkowego wskazane w niniejszej interpretacji przepisy prawa nie budzą wątpliwości interpretacyjnych w zakresie, czy trwały zarządca wobec nieruchomości oddanych mu w trwały zarząd i nieprzekazanych w posiadanie zależne, jest podatnikiem podatku od nieruchomości. W ocenie organu podatkowego przytoczone przez Wnioskodawcę orzeczenia sądów administracyjnych nie są trafne, gdyż dotyczą innej sytuacji prawnej i faktycznej. Przedmiotem rozważań sądów było zagadnienie, czy przekazanie nieruchomości oddanej w trwały zarząd w posiadanie zależne (dzierżawę, najem) na podstawie umowy zawartej za pośrednictwem trwałego zarządcy przenosi obowiązek podatkowy na posiadacza zależnego (dzierżawcę, najemcę). Zdaniem sądów, podatnikiem podatku od nieruchomości Skarbu Państwa oddanych w posiadanie zależne jest posiadacz również wówczas, gdy umowa została zawarta za pośrednictwem trwałego zarządcy. Tego typu umowy traktowane są jako zawarte z właścicielem – Skarbem Państwa, co skutkuje, że podatnikiem jest posiadacz zależny, a nie trwały zarządca. Bezspornym jest to, że Wnioskodawca uzyskał trwały zarząd nieruchomości w drodze stosownej decyzji administracyjnej. Trwały zarząd stanowi formę prawną władania nieruchomością przez jednostkę organizacyjną. Instytucja trwałego zarządu zawiera zatem w swej konstrukcji prawnej element posiadania w rozumieniu art. 336 k.c.,

a trwały zarządca jest posiadaczem nieruchomości. W takim wypadku oddając nieruchomość w trwały zarząd, Skarb Państwa przekazał jej posiadanie, które czyni z zarządzającego podatnika podatku od nieruchomości. Uwzględniając aktualne przepisy prawa oraz orzecznictwo sądów administracyjnych, stwierdzić należy, że w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a) u.p.o.l. Wnioskodawca jest podatnikiem podatku od nieruchomości oddanej mu w trwały zarząd. Tak ukształtowanych obowiązujących przepisów prawa, a także ich interpretacji nie można modyfikować, jak wnosi o to Wnioskodawca, w ramach zasady in dubio pro tributario, zgodnie z którą wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść podatnika. Przepis ten, a także podstawowe zasady prawa podatkowego nie budzą wątpliwości interpretacyjnych w zakresie, czy trwały zarządca wobec nieruchomości oddanych w trwały zarząd i nieprzekazanych w posiadanie zależne, jest podatnikiem podatku od nieruchomości. Zasada rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść podatnika in dubio pro tributario nie stanowi przeciwwagi dla obywatelskiego obowiązku uiszczenia podatku i nie może służyć unikaniu jego zapłaty. Zasada in dubio pro tributario bezpośrednio znalazłaby zastosowanie dopiero wtedy, gdyby organ podatkowy przeprowadził już postępowanie podatkowe zgodnie z regułami określonymi w ustawie Ordynacja podatkowa i w wyniku tego postępowania nie zostałyby rozstrzygnięte istotne dla sprawy okoliczności albo gdyby wyniki wykładni doprowadziły do wyłonienia kilku hipotez interpretacyjnych, z których żadna nie byłaby przekonująca, a mimo to organ wybrałby opcję niekorzystną dla podatnika. Trudno uznać, iż w sprawie będącej przedmiotem wniosku interpretacyjnego istnieją przepisy kolidujące ze sobą w sposób uzasadniający zastosowanie zasady in dubio pro tributario w zakresie wskazanym przez Wnioskodawcę.

Podsumowując, w świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy należy uznać za nieprawidłowe. Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

POUCZENIE

Wnioskodawcy przysługuje prawo wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w terminie trzydziestu dni od daty doręczenia interpretacji (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed Sądami Administracyjnymi, Dz. U. z 2022 r. poz. 329 t.j.). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy) na adres: Prezydent Miasta Włocławek, Zielony Rynek 11/13 87-800 Włocławek.

PREZYDENT MIASTA

dr Marek Wojtkowski

Otrzymują:

1. Wnioskodawca
2. FN.PIOL. a/a